

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **REFMEDIA, s. r. o.**, IČO 28489781, se sídlem Praha 7 – Troja, Trojská 629/116, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, čj. OD 921/16-2/67.1/16273/NL, KULK 81686/2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 8. 2016, čj. OD/16/25350/AZD, sp. zn. OD/16/13915, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů

source not found.

(dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 24. 4. 2016 v 9:50 hod. nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky X na pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice, v úseku 50°33'8,4872"N, 15°12'44,4581"E - 50°33'2,3539"N, 15°12'51,5193"E GPS, směr Jičín, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel v uvedené době a místě rychlostí 60 km/hod. po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/hod. V daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou silničního provozu na 50 km/hod., došlo tedy k jejímu překročení o 10 km/hod. Tímto jednáním řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o silničním provozu, přestupkovým zákonem i zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy zejména v souladu s jednou ze základních zásad správního řízení, a to zásadou legality vycházející z ustanovení § 2 správního řádu. Zmínil fakt, že samotný přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu není předmětem řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích ale musí vykazovat znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. K odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje zavinění, jedná se tedy o objektivní odpovědnost, je ale potřebné zkoumat, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za tento správní delikt. První podmínka, tj. že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, byla naplněna, protože překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno stacionárním úsekovým rychloměrem MUR-07, v. č. MUR004/2013, v obci Radvánovice a tímto zařízením byla naměřena ve shora uvedené době a úseku rychlost jízdy vozidla registrační značky X po odečtení stanovené tolerance jako nejnižší skutečná rychlost 60 km/hod. v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Tyto skutečnosti dle žalovaného vyplývají ze záznamu o měření, který je součástí spisové dokumentace. Došlo tak k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Takovéto porušení pravidel vykazuje znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, když formální znak je naplněn překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod., materiální znak je naplněn ohrožením bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou. Tím je dle žalovaného splněna i podmínka dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Ke spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu došlo porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla v ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Provozovatel vozidla za předmětný správní delikt odpovídá a lze mu proto uložit sankci pokuty, a to v rozmezí stanoveném za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nejvýše však 10.000,- Kč. Důvodem odpovědnosti provozovatele vozidla je jednání řidiče mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c

source not found.

odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který se dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uloží pokuta v rozmezí od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. V tomto případě byla pokuta uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

K odvolací námitce, že správní orgán I. stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče, žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v něm na citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 110/2015 na straně 5 a 6. Žalovaný poznamenal, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce zastupuje i jiné účastníky řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jako řidiče vozidla L. H. N. uvádí opětovně, což označil vzhledem k odlišným bydlištím účastníků řízení za zcela nepravděpodobné. Dle žalovaného správní orgán I. stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil. Žalobce za řidiče vozidla označil nekontaktní osobu s trvalým pobytem v zahraničí, správní orgán I. stupně vyvinul snahu tuto osobu kontaktovat, avšak tato snaha vyšla vniveč. Neměl pak žádné další indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti pachatele přestupku a jeho usvědčení z přestupku. Žádná reálná možnost, jak zjistit přestupce tak v dané chvíli neexistovala, a proto správní orgán I. stupně dle žalovaného nepochybil, pokud věc předmětného přestupku v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložil a následně zahájil řízení o předmětném správním deliktu.

K tvrzení žalobce, že se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil, neboť jel rychlostí, která byla v souladu s dopravním značením, žalovaný zopakoval, že v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. a vozidlu registrační značky X byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost 63 km/hod., po odečtu tolerance měřícího zařízení ± 3 km/hod. tedy byla výsledná rychlost 60 km/hod.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Dopravní značení

Žalobce namítl, že v řízení uvedl, že L. H. N. tvrdí, že v předmětném úseku byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 60 km/hod. L. H. N. se tudíž choval v souladu s právními předpisy. K argumentaci správního orgánu, že nejvyšší dovolená rychlost vyplývá z Oznámení o podezření ze spáchání přestupku a ze záznamu o měření Městské policie Turnov žalobce namítl, že oba správním orgánem zmiňované dokumenty mají co do údajného rychlostního limitu v měřeném úseku povahu úředního záznamu a nejsou tedy způsobilé samy o sobě rozhodnou skutečnost (např. rychlostní limit) prokázat. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36. K úvaze správního orgánu, že řidič měl své tvrzení o dopravní značce stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/hod. doložit, žalobce namítl, že bylo naopak povinností správního orgánu prověřit, zda je tvrzení žalobce pravdivé, neboť pokud by se pravdivým ukázalo, nedošlo by ke spáchání správního

source not found.

deliktu. Dle žalobce se proto správnímu orgánu nepodařilo řádně vypořádat jeho tvrzení, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 60 km/hod a v řízení tedy zůstala pochybnost o rychlostním limitu, a tedy též o vině žalobce z údajného správního deliktu.

Obec

Žalobce dále namítl, že správní orgán vzal za zjištěné, že celý úsek měření probíhal územím obce ve smyslu zákona o silničním provozu (neboť vycházel z toho, že po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/hod.), nijak se však nezabýval tím, zda byly splněny její zákonné znaky. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Definice obce pro účely zákona o silničním provozu je obsažena v jeho § 2 písm. cc/ („*obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují*“). Pojem „zastavěné území“ pak je definován v § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona („*v tomto zákoně se rozumí zastavěným územím území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen "intravilán")*“). Správní orgány neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že měřený úsek byl označen příslušnými značkami (neprovedly ohledání místa), neprovedly dokazování, že měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona, např. nedoložili kopii územního plánu. K tomu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008-58. Žalobce současně vyslovil pochybnost, zda skutečně celý úsek měření probíhal obcí ve smyslu zákona o silničním provozu. Správní orgány v tomto směru neprovedly žádné dokazování. Jedná se přitom o zásadní zjištění, neboť pokud by např. začátek a konec úseku měření nenaplňoval definiční znaky zastavěného území dle stavebního zákona, a tedy ani znaky obce dle zákona o silničním provozu, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/hod. Z obsahu spisu pak nevyplývá (a správní orgány nezjišťovaly), kde měřený začínal a končil a žalobce tak nemohl daný úsek ohledat. Dle jeho názoru lze namítnout i to, že z fotografií z měření není patrné, kde došlo k jejich pořízení, ani zda skutečně zachycují vozidlo žalobce na začátku a konci měřeného úseku. Takové fotografie dle žalobce nemohou postačovat jako podklad o vině z údajného správního deliktu, neboť tak zůstává důvodná pochybnost o tom, kde došlo k měření rychlosti.

Dle žalobce tak nebyl skutkový stav zjištěn v nezbytném rozsahu, neboť o rozhodných skutečnostech zůstala důvodná pochybnost, jelikož vůbec nebyly předmětem dokazování ve správním řízení.

Podmínky měření rychlosti

Žalobce dále namítl, že nebylo nijak prokázáno, zda strážníci, kteří zajišťovali měření rychlosti v obci Radvánovice, měli k tomuto od předmětné obce písemné zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii, zda obec Radvánovice měla s obcí Turnov uzavřenu veřejnoprávní smlouvu ve smyslu zákona o obecní policii, zda bylo měření rychlosti prováděno na určených úsecích a zda bylo měření rychlosti prováděno v součinnosti s PČR. Výstup z měření je tak dle jeho názoru nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu *USA Weeks v. U.S.* (1914) a případ *Gäfgen vs. Německo* řešený Evropským soudem pro lidská práva.

source not found.

Protiústavnost

Žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Nezbytné kroky

Žalobce připomněl znění ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a zdůraznil subsidiaritu „ve prospěch přestupku“, tj. pokud je možné potrestat přestupek, nelze potrestat správní delikt, přičemž se jedná o jednu z podmínek projednatelnosti správního deliktu. Žalobce má zato, že správní orgán ve smyslu zmíněného ustanovení nezbytné kroky neučinil. Žalobce totiž správnímu orgánu k výzvě prostřednictvím svého zmocněnce sdělil, že v rozhodné době vozidlo řídil řidič L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese společnosti X. Správní orgán se sice pokusil L. H. N. doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však uvedl toliko tuto osobu, a nikoli společnost ODVOZ VOZU, s. r. o. Správní orgán tedy měl výzvu k podání vysvětlení doručovat na adresu jeho zaměstnavatele, tj. uvést jako adresáta nejen pouze L. H. N., ale především společnost ODVOZ VOZU, s. r. o. Správní orgán proto při doručování výzvy k podání vysvětlení L. H. N. pochybil, proto nelze mít za to, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce současně uvedl, že L. H. N. byl na zmíněné adrese znám, resp. měl na dané adrese poštovní schránku se svým jménem a že k tomu při jednání u soudu předloží důkaz.

Žalobce zároveň namítl, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku i proto, že pokud se při pokusech o kontaktování této osoby omezil toliko na doručování na adresu uvedenou žalobcem a bylo mu z jeho úřední činnosti známo, že na dané adrese není kontaktní (resp. že se mu nedaří doručovat), měl mu ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona.

Situaci, kdy správní orgán odmítl doručovat na adresu trvalého pobytu L. H. N., neboť v jiných případech mělo být doručování neúspěšné, pak žalobce hodnotí jako porušení jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť mu správní orgán neumožnil seznámit se s jedním z podkladů rozhodnutí, a to se skutečnostmi známými mu z úřední činnosti z jiných řízení. Žalobce dal též k úvaze, zda nebylo na místě, aby si správní orgán zjistil platnou adresu trvalého pobytu L. H. N. od Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky, resp. od jeho konzulárního oddělení.

Liberace

Žalobce též namítl, že nebyl poučen o možnosti liberace dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, jakož i dle § 125f odst. 5 téhož zákona. To žalobce považuje za závažné porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Z toho důvodu až nyní namítá, že byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, dle něhož *„právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“*, a to ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona. Učinil za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 cit. zákona, pokud vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce, v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „drink and drive“. Zmocněnec žalobce se přitom v předmětné smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu. Splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti. Má proto za to, že na základě smlouvy se svým zmocněncem mohl mít zcela legitimně za to, že ten zajistí, aby osoby, které budou jeho vozidlo řídit, nebudou porušovat zákon o silničním provozu.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

Dle žalobce lze rovněž namítnout, že z rozhodnutí I. stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toliko konstatoval, že se o automat jedná, ale nijak tento pojem nevysvětlil. Pokud by však použitý rychloměr automaticky nebyl, nebyla by splněna podmínka odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) cit. zákona. Jeho rozhodnutí je proto nutno považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyjádřil ke všem argumentům žalobce uvedeným v odvolání i ve vyjádření ke spisu ze dne 18. 7. 2016 a že na svých závěrech i nadále trvá.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování správního spisu a projednání věci při nařízeném soudním jednání dne 23. 1. 2018 dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel Oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 25. 4. 2016, k němuž je přiložena fotodokumentace a záznam o měření, v němž je uvedeno, že dne 24. 4. 2016 v 09:50 hod. bylo silničním rychloměrem MUR-07, v. č. MUR004/2013, zjištěno, že v obci Radvánovice, v úseku definovaném souřadnicemi GPS, směr Jičín, řidič motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o více než 10 km/hod. Dále je zde uvedeno: nejvyšší dovolená rychlost: 50 km/hod., naměřená rychlost: 63 km/hod., rychlost po odečtu tolerance: 60 km/hod.

source not found.

Na základě uvedeného oznámení vydal správní orgán I. stupně dne 27. 4. 2016 výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni byla správnímu orgánu doručena plná moc k zastupování pro společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., se sdělením, že vozidlo v uvedené době řídil L. H. N., nar. X, trvale bytem X, s doručovací adresou X, s tím, že jde o zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla této společnosti. Správní orgán písemností ze dne 16. 5. 2016 předvolal k podání vysvětlení uvedeného řidiče, zásilka však byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý a že nemá schránku.

Dne 1. 7. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, v němž uvedl, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. K tomu založil do správního spisu další listiny dokumentující neúspěšné pokusy o doručování L. H. N., konkrétně fotokopie doručenek z doručování na jeho žalobcem sdělenou doručovací adresu (X) u případů čj. OD/16/9119, čj. OD/16/576, čj. OD/16/1773, čj. OD/16/576, čj. OD/15/47632 a z doručování na adresu do Vietnamu u případů čj. OD/15/47632 a čj. OD/16/576.

Dne 1. 7. 2016 správní orgán I. stupně vyhotovil oznámení o zahájení správního řízení a o nařízeném ústním jednání na den 27. 7. 2016. V tento den byl správní delikt projednán a proběhlo dokazování, o čemž byl sepsán protokol. Žalobce i jeho zástupce se z ústního jednání omluvili a současně ve svém vyjádření došlém správnímu orgánu dne 18. 7. 2016 zástupce žalobce sdělil, že sdělený řidič L. H. N. jel v předmětném úseku rychlostí 60 km/hod. z důvodu, že v daném úseku byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 60 km/hod., tudíž se choval v souladu s právními předpisy.

Ve správním spise je dále založena karta předmětného vozidla, fotodokumentace přestupku, ověřovací list č. 8012-OL-70208-15 silničního rychloměru MUR-07 s platností do 26. 7. 2016, stanovení místní a přechodné úpravy provozu v dané lokalitě ze dne 15. 2. 2013 a vyjádření PČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu ze dne 17. 12. 2015 k žádosti o stanovisko dle § 79a zákona o silničním provozu pro provádění měření rychlosti a určení úseků pozemních komunikací.

Dne 12. 8. 2016, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/16/25350/AZD, sp. zn. OD/16/13915, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 24. 4. 2016 v 9:50 hod., na pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice, v úseku definovaném souřadnicemi GPS, směr Jičín, řidič tohoto vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy 50 km/hod. v obci, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 63 km/hod., tj. po zohlednění odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h rychlost jízdy 60 km/hod., čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku

source not found.

dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /dále také jen „NSS“/ ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobivé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobivé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a

source not found.

rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále již k jednotlivým žalobním bodům:

Dopravní značení

Žalobce namítal, že již ve správním řízení tvrdil, že v daném místě byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost 60 km/hod.

Žalobce, resp. jeho zmocněnec, ve vyjádření došlém správnímu orgánu dne 18. 7. 2016 uvedl, že „L. H. N., jel v předmětném úseku rychlostí 60 km/hod. z důvodu, že v daném úseku byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 60 km/hod. ... tudíž se choval v souladu s právními předpisy“. V odvolání pak uvedl obdobně: „L. H. N. se navíc žádného přestupku nedopustil, neboť jel rychlostí, která byla zcela v souladu s dopravním značením“.

Správní orgán I. stupně se rychlosti v daném místě, tj. v obci, kde je stanovena rychlost obecnou úpravou na 50 km/hod., věnoval na straně 6 svého rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že měřený úsek je na pozemní komunikaci, která protíná obec Radvánovice, a v její bezprostřední blízkosti se nacházejí obytné domy. O tom, že je v předmětné obci snaha snižovat rychlost, vypovídá skutečnost, že zde byl z bezpečnostních důvodů umístěn ostrůvek, který má vliv na zpomalování dopravy a umožňuje tak bezpečnější přecházení

source not found.

chodců. Uvedl i to, že umístění měřícího zařízení je pak dalším způsobem, jak v uvedeném místě zajistit z důvodu bezpečnosti dodržování nejvyšší povolené rychlosti 50 km/hod. Z uvedeného je zřejmé, že správnímu orgánu I. stupně je situace v místě dobře známa.

Dle krajského soudu nebyl v daném případě důvod, aby správní orgány v tomto směru prováděly nějaké podrobnější dokazování. Krajský soud si je vědom ustálené judikatury, dle které je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu. Je také pravdou, že přestupkové řízení jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Na druhou stranu však nelze opomenout, že ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení) je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou „důvodné pochybnosti“.

Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, samozřejmě nese správní orgán a obviněný není povinen se nijak vyvíňovat. Pokud obviněný uvádí jinou verzi reality, než správními orgány zjištěnou, aby správní orgány byly povinny provádět další podrobné dokazování, musí jít o tvrzení schopné zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit. Vzhledem ke shora uvedenému je však obecné tvrzení žalobce (navíc nijak relevantně podložené) o přenosné dopravní značce přechodně zvyšující rychlost v měřeném úseku, a to v místě, kde dochází k přecházení chodců a z toho důvodu je tam umístěn i ostrůvek pro chodce, extrémně nepravděpodobné. Nelze přehlédnout ani to, že zmocněnec žalobce ve zmíněném vyjádření, ani poté v odvolání neuvedl, jak informaci o umístění přenosné dopravní značky získal. Až nyní v žalobě uvedl, že to tvrdí .L. H. N. Vzhledem k tomu, že však jde o osobu zcela nekontaktní (k tomu viz níže), jeví se i v této souvislosti toto tvrzení jako zcela nevěrohodné a účelové.

Žalobce současně namítal, že dokumenty o rychlostním limitu v měřeném úseku (tj. oznámení o podezření ze spáchání přestupku a záznam o měření) mají povahu úředního záznamu a nejsou tedy způsobilé rozhodnou skutečností, tj. rychlostní limit, prokázat.

K přípustnosti použití úředních záznamů jako důkazu krajský soud uvádí, že judikatura stojí na závěru, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tento právní názor uvedený např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 118/2013-61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „[i] v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Další dokazování je pak

source not found.

potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“ Jak je již uvedeno shora, žalobce nezpochybnil relevantním způsobem zaznamenaný údaj o rychlostním limitu v daném místě, proto správnímu orgánu důvodné pochybnosti o této skutečnosti nevznikly a lze konstatovat, že skutkový stav ohledně této otázky byl zjištěn dostatečně.

Obec

Žalobce dále považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že správní orgán vzal za zjištěné, že celý úsek měření probíhal územím obce ve smyslu zákona o silničním provozu, avšak nezabýval se tím, zda byly splněny její zákonné znaky. Správním orgánům vytýkal, že neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že měřený úsek byl označen příslušnými značkami a že probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona.

K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče předmětného vozidla dne 24. 4. 2016 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tj. překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím dle stavebního zákona, zákona o ochraně zemědělského půdního fondu či jiného zákona. To, že se měřený úsek skutečně nachází pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice, tj. i mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen ze specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o podezření ze spáchání přestupku, z popisu u fotodokumentace, stanovení místní a přechodné úpravy provozu v obci Karlovice – Radvánovice a z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 k provádění měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči rychlosti v rozsahu působnosti Městské policie Turnov.

Z citovaných důkazů má tedy krajský soud ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil ani relevantně nezpochybnil, ve správním řízení takové námitky dokonce vůbec nevznikly. Žalobcova pochybnost, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/hod., tak zůstala pouze v rovině obecného tvrzení, žalobce ani netvrdí jedinou relevantní skutečnost, která by byla způsobila závěry správních orgánů ohledně této otázky zpochybnit.

Pokud žalobce namítá i to, že správní orgány nezjišťovaly, kde měřený úsek začínal a končil, a že z fotografií pořízených úsekovým rychloměrem není patrné, kde došlo k jejich pořízení, ani zda skutečně zachycují vozidlo žalobce na začátku a konci měřeného úseku, ani takovým námitkám přisvědčit nelze. Nejen že pořízení takových detailních fotografií, jak by si žalobce zřejmě představoval, je technicky stěžejní proveditelné, ale bylo

source not found.

by to i zcela nadbytečné. Ve kterých úsecích je úsekové měření prováděno, dokládají shora uvedené důkazy (zejména vyjádření Policie České republiky, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 k provádění měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči rychlosti v rozsahu působnosti Městské policie Turnov a stanovení místní a přechodné úpravy provozu v obci Karlovice – Radvánovice). Úsekové rychloměry jsou přitom instalovány stabilně na stejných místech, na nichž bylo jejich umístění povoleno se souhlasem PČR.

Podmínky měření rychlosti

Žalobce vylovil pochybnost o tom, zda strážníci, kteří zajišťovali měření rychlosti v obci Radvánovice, měli k tomuto od předmětné obce písemné zmocnění ve smyslu zákona o obecní policii, zda obec Radvánovice měla s obcí Turnov uzavřenu veřejnoprávní smlouvu ve smyslu zákona o obecní policii a zda bylo měření rychlosti prováděno na určených úsecích a zda bylo měření rychlosti prováděno v součinnosti s PČR.

K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v posuzovaném případě nutno konstatovat, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle zmíněného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 založeného ve správním spise a důkazu, který krajský soud provedl při jednání dne 23. 1. 2018, tj. veřejnoprávní smlouvy mezi obcí Karlovice, jejíž částí jsou Radvánovice, a městem Turnov, zcela jasně vyplývá, že shora uvedené obavy žalobce nejsou důvodné. Z obsahu vyjádření Policie České republiky, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 k provádění měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči rychlosti v rozsahu působnosti Městské policie Turnov je totiž zřejmé, že Policie České republiky udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti mimo jiné „na silnici I/35 - Karlovice - Radvánovice, úsek poblíž motorestu Zavadilka, v obou jízdních pruzích“, a to až do 31. 12. 2016. Dne 29. 12. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Karlovice (jejíž částí jsou Radvánovice) a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Karlovice přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uvedené důkazy tak důvodnost uvedené žalobní námitky zcela vyvracejí.

Protiústavnost

K námitce žalobce, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy sděluje soud následující.

Krajskému soudu je známo, že návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního

source not found.

soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Nutno současně zmínit, že Ústavním soudem bylo již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40 (nebo ze dne 23. 3. 2016, čj. 6 As 128/2015-32), v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud zato, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátňuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

Nezbytné kroky

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

source not found.

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytykanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Krajský soud při posouzení námítky neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu vycházel zároveň z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, v němž tento soud k dané otázce uvedl: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu

source not found.

stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“

K účelu úpravy, která byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

Dále Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... [p]okud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*

V přezkoumávané věci žalobce sice označil k výzvě správního orgánu jako řidiče L. H. N., nar. X, trvale bytem X, s doručovací adresou X, s tím, že jde o zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla této společnosti. S touto osobou se však správnímu orgánu navázat kontakt nepodařilo, doručovaná zásilka se vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá schránku (viz záznamy pošty na zásilce). Krajský soud neshledal žádné pochybení při doručování ani v tom, že jako adresáta na zásilce obsahující výzvu k podání vysvětlení uvedl správní orgán L. H. N. a doručoval mu na žalobcem sdělenou adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o. Je zcela nesprávný názor žalobce, že jako adresát písemnosti měla být uvedena společnost ODVOZ VOZU, s. r. o. nebo že adresátem měl být uveden současně L. H. N. i ODVOZ VOZU, s. r. o. Předmětnou výzvou byl k podání vysvětlení vyzván pouze a právě L. H. N., proto byl správně uveden na zásilce jako adresát. Lze dodat, že žalobce současně (de facto v rozporu s předchozím svým požadavkem na uvedení jako adresáta společnost ODVOZ VOZU, s. r. o.), tvrdil i to, že L. H. N. na dané adrese znám byl a že tam měl i poštovní schránku se svým jménem. Toto tvrzení pak přes avízo v žalobě nijak neprokázal.

Žalovaný současně ve svém rozhodnutí uvedl, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce zastupuje i jiné účastníky řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jako řidiče vozidla L. H. N. uvádí opětovně,

source not found.

což označil vzhledem k odlišným bydlištěm účastníků řízení za zcela nepravděpodobné. Ve správním spise jsou pak založeny fotokopie doručenek z doručování na žalobcem sdělenou doručovací adresu L. H. N. (X) i na adresu do Vietnamu u dalších případů konkretizovaných číslem jednací. Důkaz těmito vrácenými zásilkami provedl správní orgán I. stupně v rámci nařízeného ústního jednání (viz protokol o projednání správního deliktu ze dne 27. 7. 2016) a není tedy pravdou, že mu správní orgán neumožnil seznámit se s jedním z podkladů rozhodnutí, tj. se skutečnostmi známými mu z úřední činnosti.

Rovněž krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že L. H. N., nar. X, trvale bytem X, s udávanou doručovací adresou X, je opakovaně označován za řidiče vozidel páchajícího dopravní přestupky, který pak není ve správním řízení dostupný pro doručování úředních písemností, např. ve věci vedené zdejším krajským soudem pod sp. zn. 30 A 68/2016, sp. zn. 30 A 104/2016, sp. zn. 30 A 119/2016 nebo sp. zn. 30 A 113/2016. Z uvedeného je tak možné dovodit účelovost vznesené námitky vycházející z opakovaně uplatňované procesní strategie.

Žalobce sice správně uvedl, že podle shora citovaného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, konkrétně jeho odstavce 4, správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezačal řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Jak již bylo uvedeno shora, zcela jasným primárním úmyslem právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním, vozidla při provozu na pozemních komunikacích.

Dle krajského soudu tak správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Jestliže žalobcem označená osoba, které měl v rozhodnou dobu vozidlo zapůjčit, na výzvu nereaguje, resp. se jí nedaří vůbec zkontaktovat, nelze dovozovat povinnost správního orgánu činit další kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla totiž lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Správní orgány nejsou povinny činit rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, čj. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 135/2016-17).

source not found.

Další významnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci bylo, že dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit, což také učinil záznamem o odložení věci ze dne 1. 7. 2016. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, nebyl vzhledem k uvedenému možný.

Nutno připomenout, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl takový opatrovník za úkol. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za zcela dostatečný.

Liberace

Obsahem této žalobní námítky byla výtky žalobce, že nebyl o možnosti liberovat se poučen, a námitka, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu.

Krajský soud předně konstatuje, že není povinností správních orgánů poučovat obviněného ze spáchání správního deliktu o existenci liberačních důvodů uvedených v zákoně o silničním provozu a že tyto liberační důvody může uplatnit. Taková povinnost správnímu orgánu neplyne z žádného právního předpisu a nelze ji dovozovat ani ze znění ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Navíc by takové poučení bylo i zřejmě nadbytečné, neboť relevantní liberační důvody v daném případě (tj. ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu uvedení toho, že vozidlo bylo

source not found.

provozovateli odcizeno nebo byla odcizena tabulka s přidělenou registrační značkou nebo že provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele v registru silničních vozidel) jsou bezpochyby takové důvody, které by každý poté, co by obdržel výzvu k úhradě určené částky z důvodu spáchání přestupku vozidlem, jehož je provozovatelem, správnímu orgánu ihned namítl.

Z hlediska systematického zařazení ustanovení § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého „*právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*“, je pak zřejmé, že zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt právnické osoby (příp. podnikající fyzické osoby) dle předcházejícího ustanovení § 125d zákona o silničním provozu.

Pokud se však jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odstavci 5 tohoto ustanovení (jak je již uvedeno shora), tj. pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel. Ani jeden z uvedených liberačních důvodů žalobcem tvrzen nebyl.

Tvrzení žalobce, že své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „*drink and drive*“, a že se zmocněnec žalobce ve smlouvě příkazního typu žalobci zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu, jsou tedy zcela irelevantní. Navíc v žalobě avizovaný důkaz o uzavření smlouvy mezi žalobcem a jeho zmocněncem v průběhu soudního řízení nebyl ani předložen.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

V tomto žalobním bodě žalobce namítl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, že tento pojem nevysvětlil, ani k tomu neuvedl jakoukoliv úvahu. Pro chybějící odůvodnění proto vznesl pochybnost o tom, zda je použitý rychloměr automatem.

Předně nutno uvést, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval (viz strana 3 rozhodnutí), že „*porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR004/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o., Česká republika*“. Dále konstatoval, že rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením ověřovacího listu č. 8012-OL-70208-15 s dobou platnosti ověření od 28. 7. 2015 do 26. 7. 2016, který rovněž založil do správního spisu.

source not found.

Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány při jednání před soudem ve smyslu ustanovení § 77 s. ř. s. Konkrétně provedl důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), neboť je mu z úřední činnosti známo, že je jako interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast správními orgány používán, a to při výkladu neurčitého právního pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“. Dále krajský soud provedl důkaz veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi obcí Karlovice (jejíž částí jsou Radvánovice) a městem Turnov dne 29. 12. 2014 a smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společností AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013 a dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a včetně všech příloh této smlouvy.

Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Ministerstvo dopravy ve shora zmíněném Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

Krajský soud se s uvedenými definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je dále zřejmé i z přílohy smlouvy o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 uzavřené mezi společností AŽD Praha, s. r. o., a městem Turnov, nazvané Technické a funkční požadavky najatých zařízení a SW aplikace, kde je v bodě nazvaném Popis systému rychloměr definován jako „zařízení pro automatické měření úsekové rychlosti vozidel v místě svého nasazení. Jedná se o stabilní, automatický, úsekový

source not found.

rychloměr ...“ Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá rovněž z obsahu dalších příloh zmíněné smlouvy, konkrétně z Protokolu o technické zkoušce (viz např. bod 1.1. – Určení měřidla nebo bod 1.2. – Princip měření rychlosti), nebo z přílohy nazvané Schválení Ministerstva dopravy ze dne 16. 9. 2011. Obsah všech těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu citovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

Shora uvedené důkazy, které krajský soud provedl při jednání (včetně důkazů založených již ve správním spise, tj. vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015 k žádosti o stanovisko pro provádění měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči a ověřovacího listu č. 8012-OL-70208-15), plně prokazují závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Žalobcem vznesené obavy v tomto směru proto nejsou důvodné.

Pro úplnost krajský soud shrnuje s odkazem na vše shora uvedené, že závěr ve věci byl učiněn na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci. Sám provedl při jednání dokazování, včetně většiny důkazů, jichž se žalobce v žalobě dovolával (viz protokol o jednání ze dne 23. 1. 2018). Nemohl provést důkaz navrhovaný žalobcem ke „svěření jeho vozu“ zaměstnanci jeho zmocněnce, tj. smlouvu mezi žalobcem a společností ODVOZ VOZU, s. r. o., ani důkaz o existenci poštovní schránky L. H. N. na žalobcem sdělené adrese, neboť je přes avízo v žalobě nepředložil.

K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavá.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

source not found.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. ledna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.